

saadanne Forsvarslove, som her ere vedtagne, med saadanne Udgifter. De vedtages ikke ustraffet af et Parti, hvis Program lige til den Tid havde været: Nedbringelse af Militærudgifterne! Alt det andet vil ikke spille saa stor en Rolle. Det er ikke de forskellige Synspunkter, som ere fremdragne under denne Forhandling, der altsaa er Indledningen til Valgkampagnen, om hvilke Striden vil staa, men det er om Militærudgifterne, som den allerede har staaet i mange Aar. Det have Forsvarslovene ikke forhindret, de vare ikke Afslutningen, men kun Begyndelsen til en ny Krig. I Virkeligheden vil Striden komme til at staa paa, om det er den rette Maade at styre Landet paa, baade udadtil og indadtil, at vedtage saa store og tyngende militære Love, som den ærede Ordfører som Konseilspræsident og senere som Medlem af en anden Regering har været med til. Dette Spørgsmaal bliver det, som vist i Aften er kaldt det brændende Punkt. Det var noget andet, der var det brændende Punkt for det ærede Medlem fra Løvel (Anders Nielsen), men de ærede Herrer kunne være overbeviste om, at paa dette vil man komme til at slaas, og paa dette vil til syvende og sidst ogsaa Valget komme til at foregaa. Det vil formelt, som i Virkeligheden alle Valg, komme til at foregaa for eller imod Regeringen — saadan vil det altid være —, men det, som i Virkeligheden bliver Stridens Kærne, vil være, om det Militærprincip, som knytter Højre og Delegationen sammen, ogsaa kan blive saa bindende ved Valgkampen, at de to Partier kunne gaa helt sammen mod dem, som forbindes i det antimilitaristiske. Der er saa megen Forbavselse over, at Socialdemokrater og radikale kunne finde hinanden i dette Øjeblik. Er det virkelig saa mærkværdigt? Det er dog den gamle Lignelse og Billede om igen: der er nogle Folk, der ville til Korsør, og andre ville kun til Frederiksberg, og der er intet i Vejen for, at de køre i Sporvogn sammen til Frederiksberg; dernæst kunne de andre fortsætte med Jernbanen fra Frederiksberg til Korsør.

K. M. Klausen: Jeg er nødsaget til at sige et Par Ord til den ærede Ordfører. Han undrede sig over, at jeg havde udtalt min Glæde over alt det civile Arbejde, som var foreslaaet paa Finansloven, og han mente, at naar det for mig gjaldt om at skaffe Arbejde, kunde jeg jo have været lige saa veltilfreds med alt det militære Arbejde, som vilde være kommet, hvis den

ærede Ordfører havde faaet Lov til at raade for Finanslovens Indhold. Jeg maa her sige, at man maa dog skelne imellem nyttigt og skadeligt Arbejde. Jeg er glad for det nyttige, civile Arbejde, og jeg er glad ved, at vi skulle slippe fri for det skadelige militære Arbejde, som vilde være blevet Følgen, hvis den ærede Ordfører havde haft Afgørelsen her.

Dernæst kunde den ærede Ordfører ikke forstaa, at jeg skelner imellem Lønningslove og f. Eks. Love om Befæstningsanlæg. Jeg mener nemlig, at de Lønningslove, som bleve vedtagne ved Militærordningen i Sommer, kunne vi ikke slippe bort fra, det er lovlige vedtagne Lønninger, som Officererne have Lov til at kræve sig udbetalte i deres Stilling som Embedsmænd; og hvis vi vilde nægte de Beløb, som bleve vedtagne til dem, saa vilde her en Trediemands Ret være krænkede, og denne Trediemand vilde ganske simpelt søge sin Ret ved Domstolene og vilde ganske sikkert vinde sin Sag overfor Statskassen. Vi slippe ikke bort fra disse Lønningslove — desværre kan jeg sige. Disse Lønningslove ere for Resten det eneste reelle, der er i de militære Love. Men helt anderledes er det, hvor Talen er om Fæstningen. Der er f. Eks. i Militærløvene vedtaget 5 Mill. Kr. til Sjællands Kystsikring. Der er jo ikke det mindste i Vejen for, at Regeringen til Efteraaret kan lade være at fremsætte Forslag om nogle af disse 5 Millioner paa Finansloven. Saa kan den ærede Ordfører som Medlem her i Rigsdagen stille Ændringsforslag om, at der skal bygges et Fort paa Vejrhø, eller hvor det nu skal være; men sidder der her i Folketinget et Flertal, som er imod det Ændringsforslag, vil det ganske simpelt blive stemt ud, der vil ikke være nogen, som kan rejse Anklage. Ja, nu ved jeg nok, at den ærede Ordfører kan sige: Saa har jeg heldigvis Landstinget at stole paa, og Landstinget kan saa sætte det Ændringsforslag ind f. Eks. om Fortet paa Vejrhø. Saa have vi Konfikten med Landstinget. Men sidder der et stort Flertal her i Tinget, som jeg haaber, der vil komme til at sidde, mod disse militære Anlæg, saa frygter jeg ikke for at tage denne Kamp op mod Landstinget; lad os blot faa denne Finanslovskonflikt og lad os blot faa det Opgør med Landstinget, saa er det min Overbevisning, at den almindelige Valgret skal være stærk nok til ogsaa at føre denne Kamp igennem til Sejr. Nej, overfor et Fort paa Vejrhø er der ingen Tredie-